

TAZETTE #10

THEATERAANZEE.BE

ZATERDAG 06/08/2011

HET CIJFER

16 De vijftiende editie van TAZ zit er bijna op. Wij kijken al uit naar de volgende editie, en die mag meer van hetzelfde zijn: schone kunsten, warme mensen, verrassende ontmoetingen... En regelmatig een scheut zon. Hoera. En dank u wel, u was een fijn publiek!

TELEX

Brood en spelen, vandaag om 12u30 in Club Terminus met centrale gast Josse De Pauw en Dominique Deruddere. Voor Jong Theater: Jonas Van Thielen (*De Leeuw van Vlaanderen/een tribute*), Gilles De Schrijver en Yahya terry (het GEIT). Voor literatuur: Maud Vanhauwaert (*Zeechroniek*). De jury's Jong Theater en Jong Muziek lichten (misschien) een tipje van de sluier. Vliegende reporter is Els Van Steenberghe (*Knack*), muziek: Dandy Davy (laureaat Jong Muziek 2010).

Blades on Vinyl fleurt ook de slotdag van TAZ op. Je kunt hen zien om 14u30 (kleine show), vanaf 15u tot 17uur: vrij spel op de dijk ter hoogte van de Thermen en om 18u30: *full show* op Café Koer ter ere van de prijsuitreiking van de Jong Theater en Jong Muziek-prijzen.

Om 19 uur start de prijsuitreiking van het Jong Theater en Jong Muziek in Club Terminus.

Om 21 uur sluiten de TAZ-band, geruggensteund door een hele reeks gastmuzikanten, deze editie feestelijk af. Waren eerder al aangekondigd: Gabriel Rios, Marcel Vanthilt, Gunter Verspecht (Stash), Lady Angelina, Kathleen Vandenhoudt, Pascale Michiels, Pieter-Jan De Smet, Jan Decorte én Josse De Pauw. Ook ex-laureaat Jong Muziek Wannes Cappelle van Het Zesde Metaal en Roland Van Campenhout komen hun steentje bijdragen. Ambiance!

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Syngel, Filip Tielens, Hannes Dereere, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Tania Desmet

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUylaERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE

BALLET DOMMAGE 'VANDAAG IS ALLES MOGELIJK'

Jonge mensen die pure schoonheid willen creëren en hun publiek bij de creatie ervan willen betrekken. Ze zijn schaars, maar ze zijn er wel. Ballet Dommage, het pasgeboren theatergezelschap van Maxim Storms en Katrien Valckenaers, is op die leest geschoeid. Op het braakliggend terrein van de Langestraat 103 deden ze een verwoede poging om hun droom voor deze TAZ-editie te realiseren, met behulp van nogal wat weggeworpen karton en afvalhout. Het duo herhaalde daarmee voor deze editie het huzarenstukje dat het een half jaar geleden in KASK Gent tot een goed einde bracht. Het concept is eenvoudig: een kerk bouwen. En er een wens voor de toekomst aan vastknopen.

Net voor de slotpresentatie vraagt een voorbijgaand meisje aan haar moeder "of ze hier een speelplein aan het bouwen zijn?" De moeder legt haar oogappel glimlachend uit dat dit niet het geval is. Maar misschien heeft ze het wel verkeerd voor. Want de genegenheid en warmte waarmee Storms en Valckenaers iedereen die heeft meegebouwd bedanken, zegt iets over het plezier dat zij op hun 'speelplein' hebben gehad. Zeven dagen bouwden ze een kerk en iedereen mocht meedoen. In zeven verschillende stappen, beginnend bij 'hoop' – een hoop hout, hebt u 'm – en eindigend met de presentatie die gisteren in de namiddagzon plaatsvond.

Waarom een kerk? Omdat een kerk – los van eventuele liturgische overwegingen – een plaats is om te geloven, om stil te worden. Geloven in de kunst en de kracht ervan om mensen samen te brengen. De droom van Ballet Dommage klinkt even naïef als oprecht. En een beetje absurd. Maar de kerk staat overeind. Al hapert er een stem en wil de elektriciteit niet meewerken. Vandaag is alles mogelijk, luidt het. "En dat mogen wij zeggen want dit is theater. Dit moet de waarheid niet zijn, dit mag een verlangen zijn." (HD)

TERUGBLIKKEN OP TAZ#2011

MARC LOY
PUBLIEKSBEGELEIDER NOMADEN / STADSGIDS

TAZ deed dit jaar voor de Nomaden voor de eerste keer beroep op Oostendse stadsgidsen. Zij moesten de groepen op tijd op hun locatie brengen en gaven onderweg een woordje uitleg bij de historische gebouwen en geschiedenis van de stad. Marc Loy, stadsgids bij de Dijknomaden: "Freeze! vond ik indrukwekkend. Het is eigenlijk een performance en ligt dus buiten het 'normale' theatrale, maar de spanning was om te snijden!" Wat hij zo leuk vindt aan de Nomaden? "Iedere tocht heeft een andere sfeer. Neem bijvoorbeeld de Maannomaden, waarbij je wandelt in de schemering of in het donker, dat zorgt telkens voor een andere sfeer." Er is maar één nadeel, zo blijkt: "Sommige mensen spreken mij na een voorstelling aan op iets wat ze niet mooi vonden. Maar daar heb ik helemaal niets mee te maken!" (*lacht*)

JOS GEYSELS
MINISTER VAN STAAT / PANELLID 'UITGELEZEN'

"Jammer genoeg heb ik mijzelf beroepshalve de hele week moeten opsluiten in Beau-Site, waardoor ik buiten *Uitgelezen Aan Zee* niet veel andere TAZ-activiteiten heb meegemaakt. Maar deze reeks vond ik overweldigend plezierig. Overweldigend door de vele enthousiaste mensen in de zaal, en ook door de vele fijne gasten. Plezierig omdat je in *Uitgelezen* een boompje kunt opzetten over wat je graag doet, namelijk lezen, en omdat je ziet dat de mensen ervan genieten.

"Een memorabel moment? Toen in *Uitgelezen* een vrouw uit het publiek getuigde hoe het boek *Tonio (van A.F.T.H. van der Heijden, nvdr)* haar had geholpen met het verwerken van de dood van haar zoon. Dat is natuurlijk ongelooflijk pakkend, en het is ook wel zeer mooi dat literatuur zo'n positieve impact kan hebben op iemand."

PETER ANTHONISSEN JURLID JONG THEATER

Gevraagd naar zijn hoogtepunten op deze festivaleditie antwoordt Peter Anthonissen meteen dat hij zich niet wil uitspreken over de theateervoorstellingen, één dag voor de juryvergadering. Wat volgt zijn dus andere Mooie Momenten die hij graag als herinneringen zal blijven koesteren.

1. “Het ijsje dat Sophie De Somere met zoveel moeite voor Liv en mij haalde op het Vissersplein, en dat halverwege haar tocht van het ijskraam naar ons al gesmolten was. Nadien heeft ze ons nog eens van servetten moeten voorzien, ocharme.”
2. “De prachtigste zonsoudergang die ik in al mijn jaren op TAZ gezien heb: gisteren (donderdag, ndvr) leek de overkant van het kanaal ingenomen door hoge stapelwolken, maar aan deze zijde was het open – waardoor je het gevoel had dat er een enorme bergketen aan de einder lag. Fantastisch. Neen, geen foto’s met de iPhone, op zo’n moment moet je gewoon genieten.”
3. “TAZ is een ontmoetingsplek voor alle soorten mensen, dat wist ik al, maar ik vond het toch wel heel straf dat ik bij *Kein Applaus für Scheisse* aangesproken werd door mijn oudlerares geschiedenis uit de middelbare school, een school die nota bene zo’n 130 kilometer hier vandaan ligt.”
4. “De tentoonstelling van Jean Brusselmans in Mu-Zee: geweldig.”

DORIEN THE ONE AND ONLY KOFFIEQUEEN

De topper van KoffieQueen Dorien, wat deze editie betreft, is de prille *liaison* tussen haar eigen Koffiecar Marcel en de collega-caravan van CirQ, waar dj’s Jan en Kevin verblijven. “Ik vind het wel leuk om vanuit mijn venstertje naar hun venstertje te kijken. Het is ook grappig dat zij regelmatig reclamejingles uitzenden voor de KoffieQueen, in de hoop zo gratis koffies te krijgen. Of dat pakt? Natuurlijk!”

DE MENSEN VAN DE INFOBALIE

Als geen ander werden de medewerkers van de infobalie overstelpt met vragen. Dagelijks passeerde een lange stoet van publiek en passanten aan hun balie, met grote en kleine vragen. Welke vraag zullen zij zich nog lang herinneren?

“Waar kan ik mijn kaart voor 10 euro opladen?”
“Hier.”
“En hoeveel kost dat dan?”

KEUKENPLOEG

De keukenploeg brabbelde iets onverstaanbaars over mandolines, in de vingers snijden en courgettes. En dat het allemaal te maken had met ‘moetijd’ – dat is keukens voor vermoeidheid. Genoteerd.

MOUT UYTTERSROT COÖRDINATOR ‘ALLES LOOPT OP ROLLETJES’

“Ik heb mij bijna de hele tijd beziggehouden met het project *Alles loopt op rolletjes*, dus van de voorstellingen die overdag liepen heb ik niet zo veel kunnen zien. Wat natuurlijk niet wegneemt dat dit een fantastische editie was, het is hier ongelooflijk gezellig en leuk om dit te coördineren. En er waren deze editie veel meer activiteiten dan andere edities én zeer goede voorstellingen, wat het interessant maakt voor de bezoekers. Onze hoogdagen waren de dagen met het minst goede weer omdat dan minder mensen op het strand zitten en zich terugtrekken in dit bruisende Leopoldspark.”

MICH PUBLIEKSBEGELEIDER NOMADEN

Mich is een rasechte Oostendenaar en sinds jaren TAZ-bezoeker. Dit jaar begeleidde hij voor het eerst een Nomadenparcours. Er moet hem duidelijk iets van het hart: “Ik vind het toch heel spijtig dat dit jaar Café Koer en de concerttent werden gescheiden en er inkomgeld werd gevraagd. Zo was er heel wat minder sfeer en kwamen er automatisch minder mensen. Jammer.” Maar anders klinkt er niets dan lof: “Ik vind de Nomadenwandelingen steeds verrassend, omdat je steeds op ongewone locaties terecht komt. Ik ken de stad vrij goed en ik ontdek zelf nog nieuwe plekken. Dat is echt super.”

ANNE PIRE SUPERLIEVE TAZ-MEDEWERKER

“Ik vond dit ongetwijfeld een van de beste edities. Een dikke proficiat dus voor Josse De Pauw. Ik heb niet veel kunnen zien omdat ik de hele tijd info moest geven aan mensen, maar dat vond ik helemaal niet erg. Het voelt goed om mensen te kunnen helpen.

“Ik ben wel eens naar *Auteurs in O.* geweest, toen David van Reybrouck, schrijver van *Congo*, daar kwam vertellen en voorlezen. Zoals ik zei: ik heb niet veel voorstellingen gezien, maar van alles dat ik gezien heb, vond ik dat wel het beste.”

DE TIENERJURY

“We blikken terug op een fantastische week met veel mooie momenten. We vonden het super dat we in een echte krant konden schrijven. Tot volgend jaar!”

INTERVIEW: INEKE NIJSSSEN TG CEREMONIA + HET GEIT = HET KIP

Toneelgroep Ceremonia is niet meer, of toch niet zoals we het gekend hebben. Met het onverwachte overlijden van Eric De Volder vorig jaar hebben we een van onze belangrijkste theatermakers verloren. In 1992 richtte hij Toneelgroep Ceremonia op, een gezelschap dat bekend stond om zijn groteske stijl waarin herkenbare personages met gegrimeerde gezichten de mens met al zijn kleine en grote onhebbelijkheden vertolken. Volgens actrice Ineke Nijssen tragische verhalen over gewone mensen. “Grote politieke thema’s kwamen zijdelings aan bod, maar bovenal het diepmenselijke. Het belangrijkste is - nog steeds trouwens - dat mensen geraakt zijn wanneer ze de voorstelling verlaten, niet zozeer dat ze het ‘boeiend’ vonden.”

Nochtans, afgaande op de vele prijzen die ze in de wacht wisten te slepen, is ‘boeiend’ toch wel het minste dat men kan zeggen over het intussen opgebouwde oeuvre. Het gezelschap werd vijf maal geselecteerd voor Het Theaterfestival, waar ze in 2004 ook de Grote Theaterfestivalprijs voor *Achter ‘t eten* ontvingen. In 2003 was er de Vlaamse Cultuurprijs voor de podiumkunsten.

Ook op TAZ 2011 zijn ze vertegenwoordigd, en wel met de laatste voorstelling van De Volder, *Frans Woyzeck*, de voorstelling die vorig jaar in première ging bij NTGent. De Volder overleed diezelfde nacht geheel onverwacht - een grote schok voor de mensen met wie hij al zoveel jaar theater had gemaakt. *Frans Woyzeck* spelen heeft sindsdien een extra betekenis voor alle spelers. “Het is potentieel emotioneel, ja”, aldus Ineke Nijssen. “Maar ik wil er niet te dramatisch over doen. Misschien gaan we met deze voorstelling nog op tournee in het buitenland. Indien dat niet gebeurt, is de voorstelling morgen op TAZ wellicht de allerlaatste. Dat betekent wel iets. Aan de andere kant, volgend seizoen brengen we nog twee stukken van Eric, dus het is niet de allerlaatste keer de allerlaatste voorstelling van hem.”

Ineke Nijssen maakte samen met Johan Knuts, Leen Roels, Hendrik van Doorn en Geert Vanoorlé deel uit van de vaste kern van Ceremonia - een artistiek verbond dat een groot deel van haar professioneel leven heeft ingevuld. Maar nu is ze, net als haar collega’s, klaar voor een nieuwe stap. “Nu Eric er niet meer is, sluiten we enerzijds iets af. Maar de nieuwe stap die we zetten, zetten we ook samen. Het is dus niet van: gedaan en weg. De samenwerking met Het GEIT hing trouwens al een tijdje in de lucht...”

En daarmee zijn we aanbeland bij het nieuws van de dag: Toneelgroep Ceremonia en Het GEIT, voluit: Het Groot Europees Instituut voor Theater, bestaande uit Gilles De Schrijver, Oliver Roels, Yahya Terryn en Robrecht Vanden

Thoren, fuseren en vormen voortaan Het KIP, voluit het Koninklijk Instituut voor Podiumkunsten. “De fusie met Het GEIT lag voor de hand omdat we in het verleden al hadden samengewerkt. Vorig jaar bijvoorbeeld hebben we samen *Put gemaakt*”, vertelt Ineke. “Eric heeft dit project nog gecoacht. En ondanks het feit dat de voorstelling visueel een heel andere stijl heeft, voelde hij zich daar ook heel thuis in. Om maar te zeggen dat deze samenwerking heel organisch aanvoelt. In het najaar spelen we samen een stuk dat sowieso al gepland stond, *Klein Rusland* getiteld.”

“Maar”, voegt ze daaraan toe, “we zullen zeker de visie van Ceremonia behouden - omdat wij die als kern mee bepaald hebben. Toneelgroep Ceremonia was Eric De Volder, maar zeker niet uitsluitend. Johan Knuts en Leen Roels hebben in het verleden ook stukken gemaakt bij Ceremonia en wij als spelers hebben altijd een groot aandeel in de creaties van die stukken. De specifieke signatuur van Eric zal er niet meer bij zijn, maar de erfenis die we samen opgebouwd hebben, nemen we mee. Er is geen breuk.” (CVC)

JONG MUZIEK EN TOEN WAS ER... STATUE

Eerlijk? De echte uitschieters van deze editie waren op één hand te tellen. De avondconcerten in Café Koer? Muzikaal sterk, maar te vaak op routine varend. Jong Muziek? Kleurde te vaak binnen de lijntjes. BXL Minit? Bij vlagen opwindend, soms juist het tegendeel. En toen kwam Statue dus, en werd in een klap duidelijk wat er al - een heel tijdje - ontbrak.

Ze kwamen uit Limburg, waren met zeven, stonden in een vijfhoek en speelden drie kwartier lang alles stuk. Statue speelt postrock, of psychedelica of noise, maar vooral hard en tegelijk melodieus, in blok én gedetailleerd, strak én improviserend. De beste band van TAZ 2011 bleek uiteindelijk die ene die nergens op het programma te vinden was. Jong Muziek programmator PJ Vervondel: “We zaten met een groot probleem omdat de Busker Boyz moesten afzeggen. Ik stond op het punt om de laatste dag gewoon weg te laten vallen. Uiteindelijk heb ik toch voorgesteld om het erop te wagen met Statue. Het mocht, en Statue kon, dus zijn we er maar voor gegaan.” Rockfotograaf Christophe Brysse 24 uur later, vlak na hun concert in Club Terminus: “Ik fotografeer al heel lang rockbands, minstens 3 à 4 avonden per week, en iets als dit heb ik nog nooit gehoord. Zonder meer een van de beste optredens die ik de laatste tien jaar gezien heb, en veruit het beste van deze TAZ. Eigenlijk hebben ze alles dat voor hen kwam volledig weggespoeld.” Zonde alleen dat de zaal maar halfvol was.

Meteen ook de rode draad door deze editie: het waren niet de volkstrekkers maar de *underdogs* die ons bijbleven. Het Turkse Baba Zula trok een koud Café Koer gaandeweg mee richting Istanboel, binnen BXL Minit vielen veel mensen voor het Normandische guerrillatrio Gablé, dat het zonder drum maar mét indianenkreten deed. Eervolle vermeldingen en een bank vooruit, tot slot, voor de jonge talenten Reena Riot (zang), Maarten Lingier (piano) en Pieter Thys (gitaar). (JD/ADW)